

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Stowarzyszenia [...] w B.
przeciwko Gminie B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Stowarzyszenia [...] w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 19 marca 2025 r., I ACa 1060/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego powoda, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzwonne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód Stowarzyszenie [...] w B. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej polegającą na oparciu rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek za opóźnienie od zasądzonego świadczenia na przepisach ogólnych (art. 481 k.c.) i niezastosowaniu art. 37 ust. 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r., poz. 538, dalej – „u.p.z.p.”).

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Sąd Apelacyjny, zasądzając odsetki od należnego powodowi świadczenia odszkodowawczego od daty wyrokowania w postępowaniu apelacyjnym, wyjaśnił, że ustalając taką datę wymagalności roszczenia odsetkowego miał na względzie art. 481 § 1 k.c. i art. 363 § 2 k.c., z uwzględnieniem, że rozmiar szkody i wysokość odszkodowania zostały ustalone na datę wyrokowania. Stanowiska tego, mimo jego lakoniczności, nie można uznać za bezzasadne i wadliwe w stopniu elementarnym i rażącym, jeżeli zważyć, że również w judykaturze Sądu Najwyższego, przy aprobachie części doktryny, wyrażane jest zapatrywanie, według którego odsetki ustawowe naliczane są wprawdzie co do zasady od daty wymagalności roszczenia, jednak reguła ta doznaje ograniczenia w razie ustalenia wysokości świadczenia

pieniężnego z uwzględnieniem cen z daty orzekania (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., V CSK 546/18, z dnia 27 maja 2021 r., II CSKP 100/21 i z dnia 24 lutego 2022 r., II CSKP 35/22; por. też analizę stanowisk w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2024 r., I CSK 3693/23). Należało przy tym zauważyć, że między wytoczeniem powództwa a wydaniem zaskarżonego wyroku upłynęło blisko 9 lat, biegły sporządzający opinię w postępowaniu apelacyjnym przyjął za podstawę ustalenia spadku wartości nieruchomości ceny miarodajne w chwili sporządzania opinii, a z ustalonego stanu faktycznego nie wynikało, aby dochodzona przez powoda kwota była należna w zasądzonej wysokości już w dacie wytoczenia powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2024 r., I CSK 3693/23). Jakkolwiek zatem w materii tej wyrażane są w judykaturze również poglądy odmienne, kwestionowanego przez powoda stanowiska nie można było rozważać w płaszczyźnie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Na ocenę tę nie rzutował art. 37 ust. 9 u.p.z.p. Przepis ten określa termin spełnienia świadczenia odszkodowawczego, eliminując potrzebę wzywania dłużnika do zapłaty (por. art. 455 k.c.). Regulacja ta nie wpływa jednak na konsekwencje wynikające z art. 363 § 2 k.c. dla zakresu świadczenia odsetkowego należnego wierzycielowi.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzcyk

(K.G.)

[a.ł]

